

[Knut Jespersen.]

ninger. Nu må tiden være inde til, at stigninger, der er på over 20 pct. i militæruddgifterne alene i år, standses, og at vi i stedet i de nærmeste 3 år overgår til en spareplan, der fører os frem til en nulløsning for militæruddgifterne, halvdelen nu — det er dog lidt over 2 mia kr. — og resten i de kommende to år, ved at afskaffe bevillinger til militæret.

I stedet for fællesmarkedsdirektiver forlanger vi, at der føres kontrol med udenrigshandelen, sådan at der indføres en effektiv importregulering til hindring af arbejdsløshedsskabende import af varer. Der er da vist ikke andre lande i verden, der handler på den måde, som vi gør, at selv om vi kan se, at hele produktionsområder er truet, er man i færd med at fremkalde arbejdsløhedssøer i ganske omfattende områder af Danmark, og vi importerer bare los, selv om vi har et stigende handelsunderskud. I stedet for sådanne ting måtte man sætte ind for nye markeder, der ikke som nu får handelsunderskuddet til at vokse støt og sikkert, og hvor det i modsætning til fællesmarkedshandelen kommer til at foregå mere på ligeberettigelses grund.

Vi vil altså ikke være med til at begrænse den købekraft, som man har begrænset støt og sikkert med disse uhyggelige resultater, vi taler om i dag, for hjemmemarkedet. I stedet for nye begrænsninger i købekraften mener vi derimod at momsen på mad, medicin og byggematerialer omgående skal ophæves. Der skal omgående sættes arbejde i gang: i byggesektoren både ved modernisering og ved nybyggeri, i anlægsområdet ved modernisering af de planlagte rensningsanlæg. For hver eneste milliard kroner kan der sikres beskæftigelse til 20.000 helårsarbejdere til en minimumstimeløn af 25 kr. I dag ville vi på årsbasis udbetale minimum over 4 mia kr. i understøttelse, og så kommer regeringen med en plan, der indbefatter et faktisk tilskud til arbejdsgiverne på 4 mia kr. For disse 8 mia kr. kunne der sættes arbejde i gang for 160.000 mennesker, men efter regeringens plan kommer der næppe 10 mand mere i arbejde, tværtimod.

Det lyder smukt, at regeringen har omsorg for de unge og ikke vil forringe de gamles stilling. Men sandheden er, at ungdom-

men er meget hårdt ramt af regeringens økonomiske politik. I uddannelse og beskæftigelse ser det meget elendigt ud, så der er simpelt hen behov for, at disse grupper ikke får kønne ord, men en reel hjælp gennem udvidelse af bevillingerne til uddannelse og det sociale område.

Vi har bestandig hævdet, at regeringen måtte forsvinde for at give plads for en virkelig forbrugervenlig og beskæftigelsesfremmende politik. Over for vore krav afviste flertallet i folketinget valg, fordi der var så meget, der skulle gøres. Men siden den 20. september er der faktisk og reelt kun gjort det fra det sorte kabinets side, at man har arbejdet med de opreklamerede skattelettelser og den deraf følgende sociale forringelse, som dækningslovene udgør, og så har regeringen nu stillet i udsigt en tvangslovgivning, hvormed alt skulle klares i det kommende år.

I hele perioden har regeringen ført en politik imod lønmodtagernes interesser. Derfor gik det så galt med den økonomiske politik. Derfor er denne plan gennemført usolidarisk med dem, der virkelig har brug for solidaritet. En virkelig solidarisk politik fra folketingets side vil være at tage fra de kilder, der er årsag til inflationen, til skatteflåning, til arbejdsløshed; der er kun én løsning på den øjeblikkelige situation, og det er at se perspektivet i at tage fra nogle af storkapitalens profitter, se perspektivet i at udvide afsætningsmulighederne på hjemmemarkedet gennem en udvidet købekraft for lønmodtagerne og så naturligvis, at målet for fremtidige virksomheder på trods af forskelligheder i arbejderbevægelsen må være, at socialismen sættes mere og mere på dagsordenen for at sikre et krisefrit system uden arbejdsløshed.

Men som sagt, det første skridt i retning af en ny politik er, at regeringen tvinges til at tage denne helhedsplan af bordet, og det bedste skridt ville være, om regeringen tog konsekvensen af den førte politik og mandede sig op til selv at tage sin afsked.

Poul Westergaard (DR):

Retsforbundet er enig med regeringen og vel med alle andre i, at Danmark befinder sig i en meget alvorlig økonomisk situation. Vi har en ødelæggende inflation og en høj arbejdsløshed, som let kan risikere at blive